

Dromen voor gevorderden

Gilbert Keyzer

®Gilbert Keyzer 2023

Dromen voor gevorderden

Ik wilde veel, toen ik op mijn achttiende het
ouderlijk huis verliet.

Een vriendin die mijn vrouw zou worden.

Kinderen, die ik mijn vrienden noemde, nadat ze
waren uitgevlogen.

De vriendschap met mijn vader, die ik tijdens mijn
jeugd als mijn vijand beschouwde.

Vriendschappen tot de Dood.

Een mooi huis, prachtige planten en talrijke boeken.

Al hetgeen ik begeerde, heb ik gekregen.

Ik zou me van alles kunnen wensen, zoals minder
praatprogramma's, vrede en een dalende
wereldbevolking.

Zolang ik mijn dromen iedere dag beleef, neem ik
genoegen met mezelf.

Dus droom ik verder. Zolang ik leef.

Warme sneeuw

Lauwe wind blaast het zaad uit de populieren.

Myriaden zilverwitte pluizen zweven tussen het jonge groen, over wegen, langs auto's en huizen.

Sommigen drijven naar de horizon, enkelen dwarrelen omhoog, anderen dalen langzaam en bedekken het gras, vormen witte velden.

Kinderen rennen er doorheen, in joelende verbazing.

Vlokken wolken op.

Ik krijg ze tegen mijn gezicht en in mijn mond. Ik spuw ze uit.

De pluizen trillen. Zonlicht strijkt eroverheen.

Ik wandel over een zacht glinsterend tapijt en ga op een bankje zitten.

De wind wakkert aan. Een storm van warme sneeuw omringt me.

Ik vang handenvol.

Stiltetuin

Om insecten te helpen, had mijn moeder het stukje grond achter haar huis in een bloementuin veranderd. Vanaf vroeg in het voorjaar tot laat in de herfst bloeiden er talrijke, voor bijen en vlinders aantrekkelijke bloemen.

Aan de schuttingen hing zij insectenkastjes.

Afgelopen zomer bezocht ik haar.

Ik bewonderde haar tuin.

‘Het is erg stil’, vond zij.

Inderdaad. Geen gezoem. Geen gefladder.

‘Af en toe komt er een bij, hommelt of vlinder langs.

Jaren geleden had ik een Buddleia. Als die bloeide, kwam ik onder de vlinders te zitten, als ik naar buiten liep.’

We zagen alleen mieren.

Zwarte kanarie

Het oude huis van de bejaarde dame werd met stookolie verwarmd.

In de kelder startte ze de verwarmingsinstallatie op. Er klonken geratel en gedaver.

De kanarie van de oude dame begon te zingen en op stokjes in de kooi heen en weer te springen.

Met een doffe dreun vloog het deurtje van de kachel open. Een enorme roetwolk stoof de huiskamer en de keuken in.

Ze vluchtte naar de kelder en schakelde de installatie uit.

Boven lag op alle verdiepingen alles onder een laagje roet.

De kanarie zag zwart als een merel.

Het vogeltje zong dapper verder.

Natuurgevaar

Ik wandelde door onbekende bossen en kwam op een tussenliggend grasveld terecht.

Het was stil. Ik voelde dreiging.

Aan de overkant bewoog zich iets in het struikgewas, aan de voet van hoge bomen.

Ik wist dat er zwijnen leefden. In mijn verbeelding zag ik een keiler op me afkomen, als een tank, met kraakbeenborstplaat en scherpgeslepen hoektanden.

Angst trok het vocht uit mijn mond weg.

Ik hoorde gegrom en geritsel en maakte rechtsomkeer.

Buiten adem bereikte ik mijn auto.

Na twee dagen ontdekte ik bij toeval rode plekken op mijn benen.

Mijn huisarts trok er drie teken uit.

Buurbriefje

Ik zou je willen spreken, buurvrouw. Je kijkt echter zo boos naar me, dat ik vrees dat er ruzie van zal komen.

Er hangt een sprietje boven je grondgebiedje. Een druiventak.

Ik zou een grapje kunnen maken over gratis druiven.

Ik vermoed dat je dan nog bozer wordt.

Zal ik het wegsnoeien?

Bedenk wel, buurvrouw, dat die doe-het-zelver van je, als hij jullie voortuin ophoogt of er staat te schuren, mijn voortuin vol zand en zaagsel blaast.

Heb je mij daar ooit over horen klagen?

Laat die handige man van je dat sprietje wegsnoeien.

Leve de burgerlijke vrede.

Het giftige park

Zomerbladeren waaien tussen betonnen
schaakstukken door. Niemand tilt ze meer naar
andere vakken. Blinde paardenogen. Afbrokkelende
kantelen. In het speeltuintje bewegen
sprookjesfiguren heen en weer op hun veren. Geen
kind zal er ooit nog op zitten. Schommelzities
vermolmen aan roestige kettingen. Boomstammen
staan krom, vol monsterlijke vergroeiingen.
Zwammen op en onder parkbankjes gloeien zelfs
overdag. Door zwart onkruid overwoekerde paden
leidden naar een meertje, halfvol dood water.
Er omheen verdrogen vreemd gevormde bloemen.
Boomtakken betasten de hemel.
Dieren blijven bij het park vandaan. Eromheen is
rood-wit lint gespannen.
Hier en daar is het losgekomen. Slierten wapperen.

Vrijheidsverveling

Hoe vul ik mijn vrijheid in, anders dan met verplichtingen?

Ik ben jaren te vroeg met pensioen.

Ik kan doen wat ik wil, zonder te weten wat ik wil.

Mijn structuurloze bestaan leunt op de imaginaire fundamenten van mijn zelfdiscipline.

Een poosje heb ik ochtendoefeningen gevolgd op de televisie, gegeven door een prachtige vrouw, gekleed in een zijden pyjama.

Ik probeerde haar langzame, gracieuze bewegingen na te doen.

Zij zonk tot vlak boven de vloer, waarbij zij een van haar benen schuin voorwaarts strekte.

Ik imiteerde haar als houten Klaas en kwam niet meer overeind.

Verliefd uit onmacht.

De boekenzwelger kwam langs

Het had geen zin mijn boekenschat te verbergen. De bovennatuurlijke boekenzwelger rook ze.

Ik wist dat hij eraan kwam. Hij was gesignaleerd.

Nieuwe sloten op alle buitendeuren. De politie gewaarschuwd.

Niets beschermt je tegen paranormaal gevaar.

In mijn schrijfkamer materialiseerde zich de zwelger, nadat hij als een geest mijn deuren was gepasseerd.

Boven zijn nek bevonden zich slechts kaken en ogen op stelen.

Hij greep met zijn klauwen een van mijn beste boeken en las het razendsnel.

Ieder gelezen boekblad slikte hij door. Zijn geheugen bevond zich in zijn buik.

Toch weer een lezer erbij.

Ijsmeisje

Ik bezocht een ijssalon en bestelde koffie bij een meisje of jonge vrouw.

Langer dan verwacht keken we elkaar in de ogen.

Ik ging buiten op een bankje zitten.

Dat is me toch een bijzonder fraai ijsmeisje, vond ik.

Ze bracht cappuccino.

Alweer dat oogcontact. Ik glimlachte.

Even later kwam ze mijn kopje ophalen.

‘We kijken elkaar telkens aan. Dat moet toch iets betekenen.’

‘Ik weet niet wat u daarmee bedoeld. U doet me denken aan een klant, die vorige week zonder te betalen is weggelopen.’

‘Dan zou ik toch zeker niet terugkomen? Mag ik je telefoonnummer?’

‘Nee.’

Nieuwe werelden

Astronomen, astronauten, fysici, miljardairs en fantasten dromen zich al jaren naar Mars en buiten ons zonnestelsel zwevende planeten. Tenzij we door de gevolgen van extreme opwarming ten ondergaan, vertrekken komende jaren expeditie teams naar de rode planeet. We zullen proberen om Mars een voor de mens geschikte atmosfeer te bezorgen.

Nu al raakt de oppervlakte van deze planeet bezaaid met ons ruimteafval.

Hoe zorgen we ervoor, dat we Mars en andere planeten niet, zoals we met de aarde hebben gedaan, uitleven en verwoesten?

We mogen er niet klakkeloos van uitgaan, dat we ons elders beter zullen gedragen.

Droog onweer

Een wandeling bracht ze over velden, onder een wazige zon, in verzengende hitte.

In de verte lonkte de verkoeling van bosschages. Nog verder weg doemden de vervaagde contouren van een dorp op.

Donder en bliksem. De schichten leken bijna blauw.

Waar kwam het onweer vandaan?

Ze keken om zich heen, tevergeefs op zoek naar regenwolken.

Nergens een schuilplek.

Hij begon te rennen.

‘Het heeft geen zin wat je doet!’ schreeuwde zijn vrouw.

Zwaar zwetend keken ze elkaar aan.

Ze wees naar een ondiepte, waar ze in gingen liggen.

De hemel daverde en werd wit. De bliksem meanderde.